

Draga babica Rdeče kapice,

pišem vam od zadnjega zimskega solsticija. Tačas ko se je noč podaljševala, je z njo rasla tudi razsežnost vašega lika babice, dekleta z rdečim pokrivalom, hčere. Postopno sem se čedalje jasneje orisovala tudi jaz, ki sicer od zimskega sončnega obrata zopet bledim. Kličejo me Palmina Zima.

Ste opazili, da so v naših pripovedkah volkovi, zmaji, medvedi in lisice zmeraj zvijačni sovražniki junakinj? Lovci in kraljeviči pa so po pravljicnem izročilu naši zaščitniško kruti rešitelji. Ob takšnem zaključku se mi kriči, razbijam vrče, skodelice in glavo, vse od strahu, da ostanem brez zavesti in se posledično raztreščim na sveže položen bel tepih. Podobno kot je ob nekem drugem spoznanju, zapisanem v Baladi za Metko Krašovec, četrtega januarja po izgubi zavesti v Mehiki njen bodoči mož vzhičeno izpovedal:

»[...] Zakaj pa tako dobro
zgledaš, me je vprašala, ko se je vrnila iz
Morelie. In nisem več
vedel, kdo je babica in kdo
volk. Seje boš zamudila, čas je, da se vrneš,
Metka! In sem jo spremil na
letališče. [...]«¹

Tri tedne gostim pet antijunakinj na kraju, kjer me je prvič poklicala Palmina. Sprejemam jih teatralno, z ognjevitostjo velikopoteznostjo kulise, ki tako ustreza zrnatim odrskim gostjam. Spogledujejo se v samo za njih ustvarjenem prostoru, kot se to počne v ljubezenski pesmi. A bolj kot intimni liriki so tukajšnjim delom blizu, čeprav potihno in odmaknjeno, kretnje. Tabele slike tvorijo manični materializem in sramežljive sledi rokodelstva. Zamrznjene v ozkem spektru gest, ki jih je n-krat ponovila, pri čemer ponavljanje ohranja vmesne napake potez. Vaja solsticija.

Videti je, da sva se znašli na pragu negotove nazornosti, babica. Vse misli in ideje, vsa nečimrnost in ego so morali počakati na tem pragu, dokler sva in še vedno nastajava med jezikom in zobmi – v bolj čutnem delu človeka-volkulje. Obe poskušava ubežati strukturi kot togemu ogrodju, a ona se vedno znova vrača in kaže v ustvarjalni sili na zmeraj drugačne načine. Ta proces sem jaz, umetničin diletantizem, alter ego, diagram, ponovitev. Prav tako so moje nenaslovljene antijunakinje vpete v raztezanje in krčenje, v vračanje, ki se zdi sorodno poti skozi gozd ali pa srečanju z volkom v vaši spalni srajci. Po meni se je razlilo mleko in volku je lovec razparal trebuh, da bi vas rešil. Ob rezanju in šivanju trebuha je žival spala. Vi ste živi skočili ven, on pa se je zaradi teže kamnov utopil v vodnjaku. Kdo je volk in kdo babica?

Srebrnemu polju se izogibam. Na od lovca in romarjev načrtani poti naj ostanem, kot vi. Sicer me lahko goreča želja po dotikanju hladne površine požre. Brez varnega ogrinja in zvijač so naši spori, privlačnosti in okrutnosti odkritosrčni. Do enakonočja bom, hvala času, zbledela. Za menoj ostanejo le svetlo-senčni prizori, gesta poimenovanja in en lačen monolog.

Vaša,

Palmina Zima

Dunaj, januarja 2022

¹ Tomaž Šalamun, *Balada za Metko Krašovec* (Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1981).